

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. Quænam conditiones requirantur ad meritum ex parte illius, qui meretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

em alloquitur tanquam debitorem, eique dicere: Redde, quod promissisti, quia fecimus, quod iussisti.

Obijcies, inter Deum & creaturam nullam esse posse iustitiam, neque Deum posse unquam debitorem vili creaturæ fieri. Resp. hoc verissimum esse, si creatura præcisè secundum se consideretur: non item, si quatenus homo iustus, est membrum viuum Christi Domini, & ex eius merito ac virtute operatur; & quamvis etiam eâ ratione inter Deum & hominem non possit esse iustitia strictè sumpta, est tamen inter vtrumque vera aliqua ratio iustitiæ latè sumptæ, qualis est inter Patrem & Filium, Dominum & seruum.

Dicendum 2. dari etiam meritum de congruo.

Probatum ex ijs scripturæ locis, in quibus, aliquid à Deo peccatoribus dari dicitur intuitu aliquorum bonorum operum, vt Exod. 1. refertur de obstetricibus Aegyptiorum, & Act. 10. de Cornelio Centurione. Certum est autem peccatores nihil à Deo posse de condigno mereri, vt sect. seq. dicitur, vnde sequitur meritum illorum esse tantum de congruo.

SECTIO III.

Quenam condiciones requirantur ad meritum ex parte illius, qui meretur.

Questio intelligenda est de merito condigno, quod propriè & simpliciter meritum dicitur, & pro illius resolutione

Dicendum est, duas potissimum condiciones requiri ex parte illius, qui meretur; prima est, vt sit in statu gratiæ sanctificantis: secunda, vt sit in statu viæ. Ita communiter omnes.

Primi conditionis necessitas probatur 1. ex scripturâ: S. Ioann. 15. *Sicut palmæ non potest ferre fructum à semetipso, nisi manserit in vite: sic nec vos, nisi in me manseritis:* & 1. Cor. 13. *Si distribuere in cibos pauperum omnes facultates*

mens

meas, &c. charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.

Probatur 2. ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 16. vbi meritum dicitur esse fructum iustificationis, diciturque sine vnione cum Christo, ac virtute, quam in iustificatos influit, bona illorum opera meritoria esse non posse.

Probatur 3. ex S. Greg. lib. 2. moral. c. 8. vbi dicit, quod non Abel ex muneribus, sed ex Abel munera oblata placuerunt; quasi dicat Deum prius intueri personam quam munera, & opera eius, illaque ipsi accepta esse non posse, nisi persona offerentis vel operantis ipsi grata & accepta sit.

Secundæ conditionis necessitas constat 1. ex scriptura: S. Ioann. 9. Venit nox (mortis tempus scilicet) quando nemo potest operari: Galat. 6. Dum tempus habemus, operemur bonum: Eccles. 11. In quocumque loco cecideris (lignum) ibi erit. Deinde ex S. Hier. in cap. 6. 1. ad Cor. Tempus, inquit, sementis, est vita presens, quam currimus; cum vita ista transierit, operandi tempus auferitur: & S. August. in Enchir. c. 110. Nemo, inquit, speret, quod hic neglexerit, eam obierit, apud Deum promereri.

Ratio autem huius conditionis aliâ non est, quam ipsius Dei voluntas, qui constituit, vt merita omnia morte finirentur; aliâs si ita voluisset, beati etiam in cælo mereri potuissent, cum status beatitudinis merito non repugnet, vt patet in Christo Domino.

SECTIO IV.

Quanam conditiones requirantur ex parte actus meritorij.

Dix sunt præsertim conditiones, quæ ex parte actus requiruntur ad hoc, vt sit meritorius; prima est, vt sit liber non tantum à coactione, sed etiam à necessitate. Huius conditionis necessitas

Probatur 1. ex scriptura: Eccli. 31. vbi de homine iusto bene operante hæc dicuntur: *Qui probatus est in illo, & perse-*